

ΣΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ
ΚΩΣΤΑ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Στὸν ἐρχομό σου τὸ σεμνὸ τὰ ῥόδα
Δὲ βγῆκαν τὸ Μαγιάπριλο γιὰ σένα,
Οὔτε τ' ἀστέρια ἐπρόβαλαν στὰ ὕψη
Νὰ σὲ γνωρίσουν.

Κι' ἂν γίγαντες στὸ νοῦ πιστὰ παιδιὰ σου
Φανήκανε κ' ἐμεῖς γέρονιμ' ἐμπρός τους,
Τοῦ τραγουδιοῦ σου τὸ σκοπὸ κανέννας
Ἐδῶ δὲν ξέρει.

Μόνο στῆς σφαῖρες πῶτρεξες καὶ τρέχεις,
Μεσ' στοὺς αἰῶνες κάποιο ἀφίνεις ἦχο
Ποῦ ἡ μάνα ἡ φύσι κυβερνᾷ τοὺς κόσμους
Καὶ ζωντανεύει.

Στὴν ἄβυσσο τοῦ χρόνου, μεσ' στὰ σκότη
Τῆς ἀγρίας τῆς φθορᾶς, χρώματα μύρια,
Πλάσματα μύρια ποῦ μιλοῦν μιὰ γλῶσσα
Σ' ὅλο τὸ σύμπαν.

UGO FOSCOLO

ΣΤΗ ΜΑΚΡΥΝΗ ΦΙΛΗ

Δίκαια, γιατί σ' ἀφῆκα, ὦ, δυστυχία μου !
Στὰ κύματα φωνάζω ποῦ χτυποῦνε
Τῆς Ἀλπεις, καὶ κουφοὶ τὰ δάκρυά μου
Τῆς Τυρρηνίας οἱ ἄνεμοι σκορποῦνε.

Ἐλπίζα, ἀφοῦ κι' ἀνθρώποι κ' εἰμαρμένη
Σ' ἐπίορκο πληθὸς μ' ἔσπρωξαν μακριὰ σου,
Μακριὰ ἀφ' τῆ χώρα ποῦ περνᾷς θλιμμένη,
Θυμῶντάς με, τὰ χρόνια τ' ἀνθηρὰ σου,